

Lázarus, kom út!

Føroyar verða ikki bjargaðar við láni úr Danmørk, hvat so landsstýrið er samansett av. Blái Krossur og A.A. taka ikki orsökina til misnýtluna burtur, demokratið gevur ikki ævigt lív, tað gevur ikki mat á borðið, pengar í lumman, tak yvir høvðið, grøðing frá líkamligari sjúku, vón, frið og varandi gleði, og tað hava Marx, Freud, Lenin ella Darwin heldur ikki givið skrivar Jón Ellenderson í sjónarmið í dag.

Hann vísir á, at hvørki kapitalisma ella liberalisma, hasj ella brennivín bjarga Føroyum. Men bara Jesus Kristus ger tað.

– Hvussu mong kenna í dag menn sum Hans Nielsen Hauge, John Wesley, Charles Finney og Levi Pethrus? Hesir lögdu lunnar undir tað, sum vit í dag rokna sum eina sjálffylgju: verju av kvinnum og børnum á arbeiðsplássinum, friari útbúgving til øll, nútíðar sjúkrarekt, sjúkráhus, fakkfeløg, fongulsreformar og hjálp til fátøk og foreldraleys í samfelagnum.

– Men tey flestu kenna tó Hegel, Marx, Engels, Ipsen, Freud, Brandes, Lenin og Castro! Hesir seinnu tóku sær æruna av tí arbeiði áðurnevndu høvdu framt. Men nú bjóðaðu teir í fordómsfyllari fáfond Gudi av, tí kristin trúgv var bert skapt av valdsharrunum sum eitt amboð fyri kúgning og trælahaldi.

Í dag finnst aðrir menn, sum hava vrakað Hegel, Marx, Engels, Ipsen, Freud, Brandes, Lenin og Castro, og hesir nýggju menn royna aftur at byggja á teir lunnar, sum lagdir vóru av Hauge, Wesley, Finney og Pethrus. Vit kenna teir: Havel í Tjekkínum, Gorbátjov í Russlandi og Sjevernádze, fyrverandi uttanríkisráðharri Gorbátjov. Og hvat er so tað, sum er so forvitnisligt við øllum hesum monnum? Ella hvat er munurin millum tað Hauge og Havel byggja á og so tað, Marx og Freud bygdu á?

Munurin er tann at Marx & Co. trúttu niður í fólkíð, at Gud var deyður og at humanism- an og materialisman vóru vegurin til eitt fritt, ríkt,

demokratiskt samfelag.

Á tann gáva

Jú so! Eg var einaferð samdur við teir. Men hvat var so gávan, Brandes gav Danmørk? Ateismu, størri alkoholismu, fritt pornografi, túsundtal av børnum í oyðiløgdum hjúnabondum, 500 gøtubørn í Keypmannahavn, frælsi til at gera alt tær lystir seksuelt uttan ábyrgd osfr. Somu gávu gav Ipsen norðmonnum, og restin av heiminum hevði sínar: Rousseau, Sartre, Kinsey, Nietzsche, Bertrand Russel, de Beauvoir, Shelley, Brecht o.s.fr. Flestir av hesum livdu uttan ábyrgd, arbeiddu lítið og einki og vóru sera hugmóðigir (led af stordhedsvanvid).

Marx segði: »Eg skal stoyta Gud út úr himlinum... Eg havi slíka meg í ungu ørnum mínum, at eg skal knúsa og sora teg (mannaetina) við ógvusligari styrki. Imæðan gapar avgrundin í myrkrunum eftir at gloypa okkum báðum«.

Tað fyrsta miseydnad- ist, men tað seinnar var væl í ferð við at eydnast. Tað bera USSR, Albania, Eystur Tyskland, Rumenia v.fl. vitni um.

Ílt verri

Hetta var gávan, hesir ríkissansynir (nærum allir) saman við Darwin góvu heiminum. Kapitalisman var bert ein »gularót«, tí tað var meiri ynskíð um vald, populari- et og hevnd saman við sjúklingum girndum hjá m.a. Freud og Kinsley, sum bóru hesar menn, enn ynski um rættvísi.

Ongantið síðan páva- veldið fall hevur heimur- in upplivað meiri órætt- vísi, dálking, siðloysi, sjálmorð, arbeiðsloysi, hungursneyð og kriggi, sum júst í dag, og so at siga øll kviga í ráðaloysi og máttloysi. Men Marx, Freud og Rousseau lovaðu frið og framgongd!

Eini onnur tíð

Hans Nielsen Hauge sat 19 ár í fongsl, men hann endurnýggjaði og koll- velti norska landbúnaðin og tað norska fólkíð.

Wesley gjørdi tað sama í Onglandi, Finney í USA og uppaftur aðrir í øðrum londum. Noregi, Danmørk, Føroyar, Svøríki, Ongland, USA v.fl. upplivuðu frið, kærleika, gleði og rættvísi har fólkíð istaðin fyri at hata hvør annan og bert hugsa um seg og sítt, fóru at elska, verja og hjálpa hvør øðrum. Sjúk vórðu hjálpt og grødd, drykkju- stovur stongdar í hóptali, tí kundarnir hvurvu, fongslini stóðu nærum tóm og gøturnar vóru ikki longur fyltar av rópi, geyli, rútasorli, siðloysi, heimleysum og forkomnum. Men tað var tá.

Føroyar á Føroyar

Føroyar hava smakkað materialistisku human- ismuna og materialistisku kapitalismuna har hvør bert hugsar um »eg, meg, mær, mitt og míni«, og hetta er ikki bert galdandi fyri politikarar, banka- stjórar og vinnulívmenn, nei, vit eiga øll okkara part.

Vit hava staðið á hvør sínum talarastóli og grýtt grót eftir hvørjum øðrum. Nøkur hava brigsalað

Sjónarmið

kapitalismuni, onnur kommunismuni, onnur demokratisku sosialismuni, onnur kristindóminum og uppaftur onnur hava blandað alt í ein vavgreyt og bara rópt.

Hvi eru vit so dømandi

Vit kristnu hava felt harðan dóm yvir fólkíð. Vit hava nýtt meiri tíð at revsa fólkíð fyri mistøk teirra enn vit hava nýtt tíð til at vísa teimum, at tað finst ein annar og betri vegur. Vit hava skumpað tey longur út móti avgrundini, heldur enn at geva teimum ljós í hesum dapra myrkri. Her verða tað sjálvandi nøkur, sum harmast og siga: Hygg, vit hava stór samkomu- hus, stórar legubygningar, vit hava møti sunnu- morgun og -kvöld, hós- kvöld, týskvöld osfr. Ja, men eingin noktar hesum. Men er tað ikki mest fyri eigna skuld? Er tað ikki fyri at reypa – ella tí vit skiltust í ósemju – at vit byggja stórt, størri, størst?

»Eg eri ikki komin í heimin at døma hann, men fyri at heimin skal verða frelstur við mær!«

Eru vit tá størri enn Jesus tá vit nýta so nógv tíð at døma heimin!

Vit kristnu grenja um New Age í sjónvarpinum, um Rúsunu, um siðleysar bókur í skúlanum, um at ítrotturin sunnudag heldur teimum ungu burtur frá mótunum, um at nøkur arbeidda sunnudag. Vit grenja um Heavy Metal tónleik, um dans, ólav- søku, um ditt og datt og datt og ditt! Hvar í øllum hesum finst gleðiboð- skapurin?

Kom út, Lázarus

Eg undrist ikki á, at tey ungu renna undan tí, vit kalla kristindóm. Eg undrist ikki á, at tey ungu ikki tíma í eina kirkju at lurta eftir summum prest- um, sum ikki sjálvir trúgva tí, teir prædika.

Vit eru vórðin sum Lázarus, fjotræð av lík- klæði, av materialismu, av lógini (– vit døma), av at kappast og stríðast við aðrar samkomur um ótyd- andi og óhóskandi læruspurningar, flestallir menniskjaskaptir.

»Kom út, Lázarus!«

Sigmundur við svørðinum

Mangan havi eg hoyrt ein politikara fyri og annan eftir tosað um tá »fedrar okkara á veg til útróðrar sungu sálmar og aftur á heimleið« og um at »tá farið varð avstað heilsað- ust teir av við orðunum: Jesus veri við tykkum!« Bønir vórðu hildnar um- borð, í roykstovuni, í bjørgunum osfr.

So siga teir, at vit skulu vera takksom fyri fedrar okkara! Jú, tað skulu vit avgjørt! Men:

Hvar er bønin í tingin- um, í landsstýrinum, í skúlanum, á arbeiðs- plássum og umborð á skipunum? Og hvi er hon horvin?

Einfalt: Føroyingar kenna ikki longur Jesus kristus sum tann sum elskar tey, sum fyrigevur misbrot teirra, sum grøðir sjúkurlægar, sum mettir svong, hevur umsgottan fyri fátøkum og arbeiðs- leysum.

Nei, í dag skulu vit kristnu vera politikarar, so vit kunnu noyða fólkíð

at »liva gudiliga« – og hetta minnr ikki so lítið um tá Sigmundur við svørði noyddi føroyingar »at gerast kristnar«.

Tá gjørdust føroyingar ikki kristnir tí teir fingi synd sína fyrigivna og gjørdust frælsir. Nei: Teir ræddust svørðið! Er tað slíkt vit ynskja?

Leggið »kristna« svørðið niður, tí politisk- ar lógir, hvussu »gudilig- ar« tær ljóða, frelsa ongan!

Hava vit ikki lært av tí, Jesus segði um farisear- ararnar – tátuðar politiska vald hjá jødum: »Hetta fólk ær meg við mun- num, men hjarta teirra er langt frá mær!« Teir royndu við lógum at noyða fólkíð. Teir droymdu um eitt »gudi- ligt« land.

Vónin livir

Men landið við full- komnari rættvísi kemur. Har skal eingin grátur, sorg, pína, sjúka ella deyði vera! Men tað er ikki her, vit skulu skapa tað! Tað er gjørt til reiðar – men fyrst verður hesin heimur oyddur!

Jesus kom at bjarga menniskjum burtur úr hesum heimi, burtur úr vónloysi, burtur úr fá- tækt, neyð, sorg, sjúku og deyða! Tað var hendan Jesus fedrar okkara, Hauge, Wesley og Finn- ey trúðu á og lærdu um. Teir dømdu ikki men søgdu fólkunum at tey kundu byrja eitt nýtt lív, at øll misbrotiini vóru fyrigivin og at Gud ynskí at geva teimum lív, bæði nú og í allar ævir. Eitt lív áðrenn

